

Medalion Dan Voiculescu

Corina BURA

S-au scurs câteva luni de când compozitorul Dan Voiculescu a plecat în marea călătorie fără întoarcere. Umberto Eco recomanda prin vocea unuia dintre personajele sale necesitatea ca trecerea prin această lume să fie marcată de gesturi precum sădirea unui pom, conceperea unui copil sau elaborarea unei opere artistice. Nu știm dacă Dan Voiculescu a plantat vreo specie a regnului vegetal, dar cu siguranță creația sa artistică destinată tuturor genurilor, preocupările sale constante în domeniul muzicologic și ideile legate de continua perfecționare pe care le-a insuflat învățăceilor săi constituie tot atâtea motive ca să credem că trăsăturile personalității sale nu se vor șterge odată cu trecerea timpului. Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, fiind instituția care are o atitudine de mare etică față de viața și promovarea operei membrilor ei, a organizat un frumos concert omagial la Aula Muzeului Național George Enescu. Momentul a reunit colegi și colaboratori, care, fiecare a descoperit prin contactele personale un crâmpel din viața mai puțin cunoscută a maestrului. Anii petrecuți la studiile influențate de figura lui Kalheinz Stockhausen, precum și episoadele marcate de colaborare profesională au fost evocate pertinent și sobru de către colegul de generație, compozitorul Octavian Nemescu. Recitalul instrumental desfășurat în continuare a fost alcătuit din lucrări care au avut menirea de a redescoperi straniețatea și tragismul unui

univers interior căruia abia acum, după încheierea existenței terestre, îi intuim adevărata dimensiune. Preocupările legate de sacru s-au desprins din piesa *Flori pentru două toace* în interpretarea lui Alexandru Matei, opus care și-a extras seva din studiul repertoriului monahal destinat acestui instrument. Cu toate că Dan Voiculescu a scris pentru varii instrumente, timbrul flautului i-a inspirat nu mai puțin de 10 sonate (ultima terminată cu o zi înaintea fatidicului moment), 9 fiind deja înregistrate pe un CD al UCMR în interpretarea lui Ion Bogdan Ștefănescu, artist de care l-a legat o fructuoasă colaborare și ale cărui sugestii – desprinse dintr-o mare experiență și cunoașterea unui imens repertoriu – le-a adoptat în scriitura finală a acestora. I. B. Ștefănescu a ales pentru acest recital *Piccola Sonata* (nr.2), urmată de sonata nr. 8, pe care a interpretat-o la flaut alto – o melopee a cărei desfășurare permite pe lângă multifonice o mulțime de efecte specifice – și sonata nr.4, cu mișcare scenică, de mare amploare și dificultate, lucrare care înglobează elemente de folclor transilvan cu referire la cel din Căpâlna. Seara a continuat cu 3 canoane în p.a.a. selecționate din ciclul pentru pian *Canonica* (24 de canoane în manieră bachiană pe rețetă intervalică), interpretate de Horia Maxim (canon la octavă care amestecă stileme românești cu armonii gershwinieni, canon heterofonic la unison cu elemente modale și cromatice și canon la terță în formă de invențiune). Concertul s-a încheiat cu *Trileme* – Septet instrumental – dedicat ansamblului „Archaeus” condus de Liviu Dăncănu. Ca și din celelalte lucrări prezentate, s-a desprins preocuparea pe care a avut-o Dan Voiculescu pentru rigoare, echilibrul proporțiilor, concizia formei, toate puse în slujba unei gândiri contrapunctice, concept care i-a marcat nu numai muzica pe care a scris-o, ci întreaga sa activitate de compozitor, muzicolog, pedagog, dar mai ales ca om de o recunoscută generozitate și rară noblete.

Orchestra de Cameră Radio

Doru POPOVICI

Orchestra de Cameră Radio – care ne-a arătat o nețărmurită dragoste pentru valorificarea muzicii noastre, reliefând, indiscutabil, măiestrie! – ne-a prezentat un concert admirabil sub conducerea dotatului dirijor **Cristian Brâncuși**, pe care-l socotesc și un profund muzicolog, ce ne-a oferit o impresionantă analiză a Esteticii muzicale create de Dimitrie Cuclin.

Am apreciat interpretarea – de o fină muzicalitate – a *Concertului nr.1 în Do major pentru cello și orchestră* de Haydn, interpretare oferită de **Răzvan Suma**, mult dotatul elev al maestrului de talie mondială Marin Cazacu. Atât solistul cât și orchestra ne-au înfățișat un opus cu accentul pe un lirism delicat, amintindu-ne manifestările apollonice generate de Vladimir Orlov și Constantin Silvestri. Departe de

tălmăcirile spectaculoase, cei doi muzicieni, prin interpretarea lor, au întărit sensul aforismului în virtutea căruia „arta este o plecăciune în fața frumosului etern și nu o lingușire a celui aflat vremelnice la putere”...

În aceeași manifestare din lumea „frumosului liber” am putut audia punerea – într-un con de limpezimi – a unei capodopere a romanticului Felix Mendelssohn: *Concertul în Re minor pentru vioară, pian și orchestră*. Interpretarea respectivă a beneficiat de aportul celor doi soliști de valoare internațională **Alexandru Tomescu** și **Horia Mihail**. Despre sublimele tălmăciri trebuie scris puțin...

Îmi permit doar să spun că cei trei slujitori ai Lumii Euterpiei – Alexandru Tomescu, Horia Mihail și Cristian Brâncuși – au avut ca *motto* cuvintele « Muzica este vocea vieții, ce vorbește eternitatea » !

În final, o capodoperă a „titanului de la Bonn”, Ludwig van Beethoven. Orchestra dirijată de Cristian Brâncuși, Corul Radio condus de maestrul **Dan Mihai Goia**, ne-au recreat *Misa în Do major op. 86* compusă de sublimul exponent al genului vocal-simfonic; așa fi nedrept dacă nu așa evidenția și pe soliștii **Elena Stancu**, **Antonela Bărnat**, **Răzvan Țuculescu** și **Claudiu Șola**. Toți interpreții Mizei au fost la înălțime !

Punctul culminant al serii a fost atins în secțiunea « Sanctus », în acest climat sonor de o grandoare austeră și hieratică.

P.S. Ne întrebăm dacă **Orchestra de Cameră Radio** și **Cristian Brâncuși** nu merită o distincție din partea Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor ?